



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: CET 21 spol. s r.o. se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5 IČ: 458 00 456, zastoupen JUDr. Petrem Kotlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1 proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2013 sp.zn. 2012/710/DRD/CET č.j. DRD1341/2013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 19.3.2013. Tímto rozhodnutím rozhodla Rada pro rozhlasové a televizní vysílání o uložení pokuty provozovateli CET 21 spol. s r.o. podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. ve výši 200.000,- Kč pro porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 231/2001 Sb., nebo mediální zákon) neboť odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. reportáže „Příručka poradí, co do kostela“ dne 24.srpna 2012 od 19.30 hodin na programu Nova, se dopustil porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti, konkrétně zohledněním pouze jednoho pohledu na danou problematiku, ignorováním případných argumentů protistrany, která nedostala v reportáži odpovídající prostor, a nezasazením do kontextu běžné praxe v zahraničí (jakožto u jiných náboženství) či ustálených pravidel oblékání na kulturně společenských akcích, čímž došlo k manipulaci

s divákem směřující k vytvoření názoru, že pravidla odívání do kostela jsou jednoznačně nesmyslně omezující až extremistická (zejména pak vyjádřením odborníka na extremismus).

Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaná dopustila těchto pochybení :

- 1) neupozornila žalobce na porušení zákona ve smyslu ustanovení § 59 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., ač tak učinit měla, v důsledku čehož podstatně porušila ustanovení o řízení před správním orgánem,
- 2) výroková část rozhodnutí je pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelná, nesrozumitelností je stíženo i odůvodnění napadeného rozhodnutí
- 3) rozhodnutí bylo vydáno na základě důkazně nepodložených závěrů, nemajících žádnou oporu ve správním spise. Ze všech těchto důvodů má žalobce za to, že je rozhodnutí žalované nezákonné.

Žalobce uvedl, že podle ustanovení § 59 odst. 1 mediálního zákona platí, že pokud provozovatel vysílání porušil povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní žalovaná na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Upozornění, která byla žalobci zaslána, se však projednávané věci dotýkají jen okrajově a nepřímě, neboť ačkoliv žalobci vytýkají jednostranný pohled na věc, děje se tak na zcela jiném skutkovém základě, než jaký obsahuje předmětná reportáž, pro kterou je žalobce pokutován. Základní podmínkou pro aplikaci předchozího upozornění je existence shodného či typově obdobného skutkového stavu. Nadto žádné z těchto upozornění se nezmiňuje o požadavku na zasazení tématu do kontextu běžné praxe v zahraničí, které se týká ustálených pravidel oblékání, což je jedna z hlavních výtek žalované. Dle žalobce je nutné, aby v upozornění bylo popsáno příslušné jednání provozovatele, a to dostatečně konkrétně a jednoznačně, aby bylo skutkově shodné a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, bylo by možné označit předmětnou reportáž za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky závadnosti, na kterou byl upozorněn. Předchozí upozornění nemůže mít pouze obecně preventivní povahu. Žalobce má zato, že podmínky aplikovatelnosti předchozích upozornění splněny nebyly. Žádné z upozornění na porušení povinnosti dle ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. nelze považovat za upozornění na jednání, které by bylo ve všech podstatných rysech obdobou jednání, jež je předmětem tohoto sporu. Žádné z upozornění se nezmiňuje o požadavku zasazení tématu do kontextu běžné praxe v zahraničí, týkající se ustálených pravidel oblékání na kulturně společenské akce. Nelze pouze tvrdit, že ve všech případech šlo o neosvětlení problematiky v celé šíři, protože podle tohoto výkladu by bylo možné tímto způsobem podřadit pod tento obecný pojem jakékoli jednání.

Dále žalobce namítl, že výroková část rozhodnutí je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Žalovaná na titulní straně rozhodnutí bezprostředně pod textem „Rozhodnutí“ ohraničila část, která má představovat jeho výrok. Dle žalobce nelze z takto ohraničeného textu jednoznačně rozeznat, která jeho část představuje záhlaví, která výrok a která je již odůvodněním rozhodnutí. Je proto v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Neoddělením výrokové části od odůvodnění rozhodnutí, resp. oddělením zcela nepřehledným, zapříčinila žalovaná vadu výrokové části rozhodnutí, která jej činí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

Žalobce rovněž namítl, že je nezbytné, aby každé rozhodnutí obsahovalo náležité odůvodnění, ze kterého bude jednoznačně seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán při

jeho vydání veden, přičemž tyto úvahy budou natolik zřejmé, že je bude možno přezkoumat ve správním soudnictví.

Žalobce namítal chybnou aplikaci ustanovení mediálního zákona, když se žalovaná v rozhodnutí k námitkám žalobce vyjádřila zcela nedostatečně a nesrozumitelně. Žalovaná chybně posoudila reportáž jako předpojatou. Podle žalobce v reportáži nebyl prezentován předpojatý a jednostranný pohled na věc, ale byla pouze divákovi poskytnuta informace o tom, že existuje příručka náboženského sdružení kněžského bratrstva Sv. Pia, obsahující výzvu potencionálním návštěvníkům kostelů nebo církevních objektů ke konzervativnímu způsobu oblékání, přičemž způsob a rozsah prezentace této výzvy byl v podobě citací a korespondoval se způsobem a rozsahem jejího zachycení v samotné příručce. Žalovaná učinila chybný závěr o zesměšňování a manipulaci s divákem. K tomuto chybnému závěru mělo výrazně přispět i vyjádření odborníka na extremismus, který v reportáži hodnotí pouze povahu bratrstva, jež označuje za nejdogmatictější proud v současném katolicismu. Cílem reportáže bylo pouze atraktivním způsobem poukázat na problematiku způsobu oblékání v církevních objektech doporučeného příručkou bratrstva. Bratrstvo není oficiální součástí katolické církve, ale je samostatnou náboženskou organizací, která je katolickou veřejností a katolickou církví samotnou vnímána jako značně kontroverzní. Lidé, kteří se rozhodli vyjádřit se na kameru, nehodnotí příručku, bratrstvo nebo církev jako takovou, ale pouze některá pravidla v příručce obsažená, a to s ohledem na klimatické podmínky teplého počasí a jejich vlastní různorodý postoj k církevním institucím. Pokud žalovaná v rozhodnutí konstatuje, že se většina dotázaných vyjádřila k požadovanému způsobu oblékání kriticky, žalobce zdůraznil, že se snažil objektivně a vyváženě reprezentovat odpovědi respondentů a vynaložil maximální úsilí na zajištění reprezentativního vzorku návštěvníků církevních objektů a jejich bezprostředního okolí. Předmětem reportáže nebyla kritika církve ani zesměšňování pravidel střizlivého oblékání, ale výhradně rozbor pravidel oblékání popsanych bratrstvem. Hodnotí-li kriticky všichni dotázaní doporučení uvedená v příručce, tuto skutečnost nelze žalobci klást k tíži a nelze z ní dovozovat nevyváženost reportáže. Žalobce by neměl tak být trestán za to, že informuje o postoji veřejnosti či jednotlivých osob k určité problematice, byť takové postoje mohou být způsobitelné vyvolat negativní odezvu. V takovém případě by se jednalo o excesivní zásah do zpravodajské licence a do základního práva na svobodu slova a projevu. Pro účely objasnění pozadí a důvodu vydání příručky žalobce zařadil do reportáže vyjádření odborníka, který je mj. znalcem v oblasti extremismu. Proto nelze jeho vyjádření označit jako snahu o zesměšnění a označení příručky jako staromódní a dogmatické. Oslovený odborník se pravdivě a úplně vyjádřil k povaze bratrstva a jeho vyjádření je zcela nezaujaté. Skutečnost, že názor osloveného nezávislého odborníka se shoduje s respondenty a vyzněním celé reportáže, nelze klást žalobci k tíži. Dále žalovaná v rozhodnutí spekuluje nad rámcem správní úvahy, co ještě všechno mohlo být součástí reportáže a svým způsobem se tak pokouší dotvářet její obsah. Žalovaná si v tomto případě přisuzuje pravomoc, kterou jí zákon nepřiznává.

Žalobce uvedl, že je soukromoprávním subjektem, a proto by měřítko objektivity a vyváženosti na něj kladná měla být posuzována s ohledem na tuto skutečnost. Nelze mu přisuzovat k tíži prostředky, které užívá za účelem zvýšení atraktivity a sledovanosti vysílaného zpravodajství. V daném případě rozhodnutí žalované vytváří novou povinnost žalobce nad rámec zákonných povinností, kterou po něm žalovaná požaduje rozšířením či modifikací vlastního zpravodajství a uvedením dalších informací, které s danou problematikou souvisí jen okrajově.

Nad rámec žaloby žalobce uvedl, že v rámci zasedání žalované ve dnech 4. a 5. září 2012 byla žalovaná seznámena s analýzou současné podoby pořadu Televizní noviny vysílaného na programu Nova, označené jako „Nová podoba Televizních novin“ (dále jen analýza). Jak uvedla žalovaná ve své analýze, Televizní noviny jsou nyní zpracovávány formou spojení informace a zábavy, jde o specifický druh televizního pořadu, kombinující prvky zpravodajství, publicistiky, komentářů, zábavy apod. Tento pořad podřizuje výběr témat a formu jejich zpracování účelu vyvolat emoce, pobavit, čímž se zcela vymyká jakýmkoliv zákonným definicím, neboť v době svého vzniku mediální zákon s žádným takovým typem pořadu nepočítal. Přestože výše citovaný materiál žalované nemá přímo právní návaznost, je dle žalobce nutné vzít jeho obsah v úvahu při posouzení striktního výkladu mediálního zákona, týkajícího se odvysílání reportáže ze strany žalované. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřila žalovaná a uvedla, že pokud je při předchozím upozornění operováno s pojmem „obdobné“, je těžko představitelné, že by toto mělo být striktně vykládáno v tom smyslu, že by pokuta měla být uložena za něco zcela stejného. Obdobné totiž neznamená zcela stejné. Podle názoru Rady tak lze na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.dubna 2012, č.j. 6 As 26/2010-101 naopak potvrdit již dlouho zastávaný názor o postupu při upozornění založeném na základě typové shodnosti předchozího upozornění. Principem předchozího upozornění má být zejména to, aby byly provozovateli vysílání dostatečně objasněny neurčité právní pojmy, popř. postupy v rámci správního uvážení Rady. Konkrétně ve vztahu k ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., má být provozovateli vysílání dostatečně předem sděleno, co je neobjektivním a nevyváženým při tvorbě zpravodajských a politicko-publicistických pořadů. Jde tedy o to, informovat provozovatele vysílání s předstihem o tom, že není objektivní, pokud reportáž zpracuje jednostranně a je jedno, v čí prospěch či neprospěch. Rada má zato, že jednání vykazující v podstatných rysech znaky jednání, na jehož protiprávnost byl žalobce upozorněn, je potřeba vykládat tak, že nemusí jít o reportáž o čistě stejném tématu, ale že v podstatných rysech jde o reportáž se stejnými znaky, tzn., že byl odvysílán opět zpravodajský, politicko-publicistický pořad, v jehož rámci byla opět reportáž, která opět porušovala zásadu objektivity s jednostranným zaměřením a neposkytla prostor pro opozitní názor a neúplně tak informovala o věci. Skutek provozovatele, který se opakuje, spočívá v tom, že odvysílal zpravodajskou reportáž, která je jednostranná, živá, nevyvážená apod. a tím došlo k porušení zákona. Předchozí upozornění vazbu na uloženou pokutu měla. Všechna upozorňovala žalobce s předstihem na to, že nemůže zpravodajské reportáže zpracovávat jednostranně a že jeho jednání je v rozporu s ustanovením § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., přičemž ze všech těchto předchozích upozornění je zřejmé, že se jednalo o jednostranně zpracované reportáže způsobem neosvětlení problematiky v celé šíři, absenci argumentu ve prospěch opačného názoru, které lze běžně získat, a neposkytnutí prostoru pro vyjádření se zainteresovaných osob (zúčastněných stran). Provozovatel vysílání tak v době zpracování nyní pokutované reportáže věděl, jak ke zpracování zpravodajské reportáže přistupovat nemá. Přesto toho nedbal a natočil reportáž, kterou Rada následně pokutovat mohla, protože podmínka předchozího upozornění byla splněna a Rada nemůže přehlížet jednání v rozporu se zákonem, o němž se dozví. Skutečností je, že reportáž divákovi přinesla jednostranný pohled na věc, že církev je divná, zpátečnická až extremistická, protože si vydala dokument o povinnosti jak se oblékat do církevních objektů i v horkých dnech.

K námitce nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti výrokové části rozhodnutí o pokutě žalovaná uvedla, že za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož

výrok je vnitřně rozporný, neboť z něj nelze zjistit, co je výrok a co odůvodnění, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho k ničemu nezavazuje. Rozhodnutí je v daném případě jednoznačně strukturované, je z něho možné seznat, co je jeho výrokem, co je jeho odůvodněním a Rada má zato, že výrok jejího rozhodnutí plně odpovídá požadavkům správního řádu. K námitce žalobce o nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí Rady žalovaná uvedla, že tato námitka je obecná a ryze účelová. Podle žalobce je odůvodnění Rady nepřehledné a snad i nepřezkoumatelné, avšak žalobce nikde neuvedl konkrétní důvody, proč by tomu tak mělo být. Jedná se sice o samostatnou námitku, která však neobsahuje žádné konkrétní argumenty.

K námitce žalobce, že se jednalo o chybné posouzení reportáže jako předpojaté, když žalobce pouze informoval o příručce, žalovaná uvedla, že nikdy nezpochybnila, že by žalobce nechtěl diváka informovat o příručce ale pouze hodnotila, jakým způsobem byla daná reportáž nakonec zpracována, a posuzovala, zda byla zpracována v souladu se zásadami objektivit a vyváženosti. Jestliže je téma zpravodajské reportáže zpracováno jednostranně a ignoruje prvky hovořící ve prospěch opačného názoru či stanoviska a nenabízí prostor pro vyjádření se zainteresovaných osob, není v souladu se zásadami objektivit a vyváženosti, ať již byl původní záměr tvůrců jakýkoli. Rada při své činnosti vychází z toho, že reportáž je nutno posuzovat nejen v jednotlivostech, ale také jako celek a právě při takovém způsobu posouzení předmětnou reportáž nelze hodnotit jako pouze informující o existenci příručky. Předmětná reportáž vyzněla v tom duchu, že pravidla odívání pro návštěvníky náboženských objektů jsou nastavena nesmyslně a že se jedná o přehnané staromódní a extremistické požadavky. Celkové vyznění dané reportáže, že divákovi předkládá závěr, že církev, potažmo její složka, je zastaralá, bláznivá, divná, extremistická, protože přijala příručku o vhodnosti oblékání se na náboženských akcích. Žalobce se ve své reportáži nikterak nesnažil uvést cokoli, co by mohlo takový závěr vyvrátit či zmírnit. K námitce žalobce o pochybném závěru o zesměšňování a manipulaci s divákem Rada uvedla, že toto bylo patrné z vyznění reportáže. V žádném případě neuvedla, že účelem reportáže je pouze zesměšnění pravidel v příručce obsažených. K posouzení reportáže není významné ani podstatné, že bratrstvo není oficiální součástí katolické církve. Reportáže v celkovém svém vyznění hovoří o zpátečnictví a extremistické povaze nejen bratrstva, ale samotného požadavku na styl oblékání se do náboženských objektů. Co se týká vyjádření respondentů na kameru, Rada uvedla, že toto neklade ve svém rozhodnutí žalobci za vinu. Vytyká mu pouze skutečnost, že dal značný prostor těm, kteří se k pravidlům pro oblékání pro návštěvu náboženských objektů stavěli negativně, a nezařadil také pozitivní komentář či případné vyjádření církevních představitelů, které by mohlo poskytnout podrobnější informace k dané problematice, či jejich názor na daná pravidla. Žalobce napomohl jednostrannému vyznění reportáže i tím, že dal prostor k vyjádření odborníka na extremismus prostřednictvím kterého se divák dozvěděl, že pravidla v příručce obsažená jsou radikální, výstřední a nesmyslná a že jejich tvůrci jsou staromódní, dogmatictí a ve své podstatě extremističtí. Žalobci nebylo vytykáno ani kladeno k tíži, že názor odborníka se shodoval s vyzněním reportáže. Žalobci byla udělena pokuta za jednostrannou a nevyváženou reportáž.

Žalobce dále namítal, že mu byla udělena sankce za povinnost, která zákonem uložena není. Rada uvedla, že pravidla oblékání do náboženských objektů v zahraničí tvůrci reportáže zcela ignorovali, když zpracovali reportáž jednoznačně s vyzněním, že žádat po lidech slušné oblečení do kostela je zpátečnické, extremistické a nenormální. K zpravodajství je nutné přistupovat neutrálně a nezaujatě a předkládat divákovi veškeré pohledy na danou věc, pohledy a názory všech zaujatých zúčastněných stran. Proto v tomto případě nelze hodnotit

v souladu se zásadami objektivitu a vyváženosti takové zpracování reportáže, které pouze poukazuje na nesmyslnost požadavku konkrétního stylu oblékání pro návštěvu náboženských objektů, aniž by divákům nabízelo možnost seznámit se tím, proč tomu tak skutečně je a že se nejedná o nic zvláštního. Rada poukázala na to, že v reportáži měly zaznít informace, že se požadavky dané příručky nevymykají zkušenostem z jiných akcí či zemí v zahraničí. Pokud žalobce namítl, že se nezabýval problematikou odívání obecně, ale pouze ve vztahu ke konkrétní příručce, pak žalovaná zdůraznila, že právě ve vztahu k příručce měla být uvedena nejen kritika, nejen negativní názory, ale také názory, které jsou známé, tedy pro tvůrce reportáže běžně dostupné a zjištěitelné a ve světle kterých není příručka neobvyklá, dogmatická, zpátečnická apod.

Žalobce dále namítl, že žalovaná rozhodla na základě důkazně nepodložených závěrů, které nemají oporu ve správním spise. V této souvislosti Rada uvedla, že oslovením náhodných kolemjdoucích mohlo dojít ke skutečnosti, že všichni měli negativní názor, připomněla však, že pro nejednostrannost a vyváženost vyznění reportáže mohlo být proti tomu zařazeno vyjádření např. církevních představitelů nebo jiných osob, které se slušným odíváním v kostelech souhlasí. Žalobce není trestán pro názory osob, kterých se ptal, ale proto, že vybral pouze ty osoby, které se názorově hodily pro jednostranné zpracování daného tématu, pro jednostranný pohled na danou příručku, resp. že v reportáži poskytl prostor hlasům pouze negativním. V závěru se žalovaná vyjádřila k odkazu žalobce na analýzu nové podoby Televizních novin a k této námitce uvedla, že analýza nehovořila o tom, že by si provozovatel na základě této analýzy mohl odvíjet cokoli, aniž by to bylo srovnáváno se zněním zákonů. Nová podoba Televizních novin znamená pouze to, že Rada má poněkud ztíženou úlohu, pokud soulad předmětného pořadu se zákonem posuzuje. V projednávaném konkrétním případě Rada rozebrala reportáž, která byla zpravodajským příspěvkem, a její zpracování bylo shledáno v rozporu se zásadami objektivního a vyváženého zpravodajství. Provozovatel vysílání může zařazovat příspěvky týkající se témat vyvolávajících emoce či pobavení, ale pokud se jedná o zpravodajské příspěvky, týkající se navíc významných společenských témat, jako je v tomto případě reportáž o pravidlech uvnitř náboženského společenství, musí vždy uvést veškeré relevantní informace, které napomohou tomu, aby emoce vyvolané danou reportáží u diváků byly reálné a přirozené, nikoli divákovi podsunuté a vnucené. Jedná se stále o druh zpravodajství, které mohou vyvolat emoce jak negativní tak pozitivní, ale ty musí vycházet z divákovy podstaty a ne ze skutečnosti, že jsou mu předložena pouze fakta, která jím manipulují pouze jedním směrem. Reportáž, za kterou byla uložena pokuta, byla reportáží klasickou a informující o tématu veřejného a společenského zájmu, týkala se problematiky související s církvemi a náboženskými společnostmi a dotýkala se vztahu státu a náboženství, vztahu společnosti k náboženskému vyznání. Proto je třeba ji posuzovat jako klasické zpravodajství a aplikovat tak pro její posouzení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. Ze všech těchto důvodů Rada navrhl, aby byla žaloba pro nedůvodnost zamítnuta.

Při ústním jednání zástupce žalobce znovu zdůraznil, že je prokázáno spojení kněžského bratrstva Sv. Pie X. s extremisty, a proto bylo na místě vyjádření odborníka na extremismus v předmětné reportáži. Zopakoval důvody vymezené v žalobě a zdůraznil, že v daném případě neexistuje skutková obdobnost jednání s předchozími upozorněními, což je předpoklad naplnění podmínky pro uložení pokuty. Pokud se jedná o samotnou reportáž, tato nebyla neobjektivní a nevyvážená a nebyla zaměřena na zesměšňování požadavků na oblékání při vstupu do církevních objektů. Rada nemá postupovat jako obhájce příručky a z tohoto pohledu hodnotit reportáž. Navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vracení věci žalované k dalšímu řízení.

Zástupce žalované odkázal na vyjádření k žalobě a zdůraznil, že pro splnění podmínky předcházejícího upozornění se vyžaduje pouze typová obdobnost jednání, nikoliv obdobnost skutková. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu I ÚS 671/13, ve kterém se Ústavní soud zabýval právě splněním podmínky předcházejícího upozornění a dospěl k závěru, že není třeba, aby provozovatelé byli upozorňováni u každého pořadu zvlášť, ale je třeba hodnotit, zda došlo k opakujícímu se vzorci chování. Pokud je ve vyjádření žalované upozorňováno na to, že alespoň jedno z upozornění naplňuje typovou obdobnost, jedná se pouze o konstatování, které vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, že i když je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno více upozornění, postačí, aby jedno z nich bylo typově obdobné. Reportáž byla jednostranně zaměřena, neposkytla prostor pozitivním stanoviskům, zejména z řad církevních hodnostářů. Otázka položená reportérkou členovi bratrstva se netýkala tématu reportáže, ale nepohodlnosti jeho oděvu. Ze všech těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání soud také provedl důkaz promítnutím předmětného pořadu.

právní spis, který byl soudu předložen žalovanou obsahuje písemný text reportáže „Příručka poradí, co do kostela“ odvysílané dne 24.8.2012 TV Nova, v 19.30 v pořadu Televizní noviny, analýzu tohoto pořadu s návrhem na zahájení správního řízení pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 3 zákona 231/2001 Sb.. V návrhu na zahájení řízení ze dne 4.9.2012 jsou uvedeny téměř shodné důvody jako v žalobou napadeném rozhodnutí. K návrhu zahájení řízení se vyjádřil žalobce dne 28.11.2012 a argumentoval obsahově obdobně jako v podané žalobě.

Na dřívější porušení předmětného ustanovení byl žalobce upozorněn v písemném oznámení o zahájení správního řízení. Jednalo se o upozornění na porušení předmětného ustanovení, které bylo provozovateli vysílání doručeno 15.11.2011 a kde bylo provozovateli vysílání vytýkáno, že divákovi předložil jednostranný pohled na věc, což bylo podpořeno mj. tím, že v reportáži nebyl poskytnut prostor k vyjádřením dotčených osob. Upozornění se týkalo shodně Televizních novin, resp. reportáže plastová okna z Polska, odborníci před nimi varují vysílané dne 5. prosince 2010 od 19.30 na program Nova. Dle Rady je jasně patrná typová obdobnost předchozího upozornění a nyní projednávané věci. Byl odvysílán zpravodajský pořad, shodně Televizní noviny, shodně na program Nova a v rámci toho reportáž trpěla jednostranným zpracováním a neposkytnutím prostoru zúčastněným stranám, díky čemuž si diváci nemohli vytvořit vlastní pohled a názor na danou problematiku.

Dále se jednalo o upozornění na porušení předmětného ustanovení, které bylo provozovateli vysílání doručeno 8. srpna 2011 a kde bylo provozovateli vysílání vytýkáno, že předmětnou reportáž zpracoval předpojatě a s cílem vnutit divákům jediný správný názor na věc. I toto upozornění se týkalo pořadu Televizní noviny, konkrétně pak reportáže, ředitel TV Nova zveřejnil oficiální návrh, kterým chce pomoci dokončit digitalizace. K odvysílání došlo 8. června 2011 od 19.30 hodin na program Nova. I zde Rada shledala typovou obdobnost předchozího upozornění s nyní projednávanou věcí. Byl odvysílán zpravodajský pořad Televizní noviny shodně na program Nova a v rámci něho reportáž, která trpěla jednostranným zpracováním, díky němuž si diváci nemohli vytvořit vlastní pohled a názor na danou problematiku.

Dále se jedná o upozornění na porušení předmětného ustanovení, které bylo provozovateli vysílání doručeno 8. srpna 2011 a kde bylo provozovateli vysílání vytýkáno, že

předmětnou reportáž zpracoval předpojatě a s cílem nutit divákům správný názor na věc. I toto upozornění se týkalo pořadu Televizní noviny, konkrétně pak reportáže odvysílané dne 9.června 2011 od 19.30 hodin na programu Nova. I zde je dle Rady patrná typová obdobnost předchozího upozornění a nyní projednávané věci. Byl odvysílán zpravodajský pořad dokonce shodně Televizní noviny shodně na programu Nova a v rámci něho reportáž, která trpěla jednostranným zpracováním, neosvětlením problematiky v celé šíři a absencí argumentů ve prospěch druhého názoru, díky čemuž si diváci nemohli vytvořit vlastní pohled a názor na danou problematiku.

Dále se jednalo o upozornění na porušení předmětného ustanovení, které bylo provozovateli vysílání doručeno 7.zářím 2011 a kde bylo provozovateli vysílání vytýkáno, že předmětnou reportáž zpracoval předpojatě a s cílem vnutit divákům jediný správný názor na věc. I toto upozornění se týkalo pořadu Televizní noviny, konkrétně pak reportáže, že televize Nova se stala hlavním partnerem připravovaného filmu Signál. K odvysílání došlo 20.června 2011 od 19.30 hodin na programu Nova. I zde Rada našla patrnou typovou obdobnost předchozího upozornění a nyní projednávané věci. Byl odvysílán zpravodajský pořad (shodně Televizní noviny shodně na programu TV Nova), v rámci něhož reportáž trpěla jednostranným zpracováním, neosvětlením problematiky v celé šíři a absencí argumentů ve prospěch druhého názoru, díky čemuž si diváci nemohli vytvořit vlastní pohled a názor na danou problematiku.

Žaloba směřuje proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 19.3.2013. Tímto rozhodnutím Rada pro rozhlasové a televizní vysílání uložila pokutu provozovateli CET 21 spol. s r.o. podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. ve výši 200.000,- Kč pro porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., neboť odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. reportáže „Příručka poradí, co do kostela“ dne 24.srpna 2012 od 19.30 hodin na programu Nova se dopustil porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajstvích a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti, konkrétně zohledněním pouze jednoho pohledu na danou problematiku, ignorováním případných argumentů protistrany, která nedostala v reportáži odpovídající prostor, a nezasazením do kontextu běžné praxe v zahraničí (jakožto u jiných náboženství) či ustálených pravidel oblékání na kulturně společenských akcích, čímž došlo k manipulaci s divákem směřující k vytvoření názoru, že pravidla odívání do kostela jsou jednoznačně nesmyslně omezující až extremistická (zejména pak vyjádřením odborníka na extremismus). V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že dokument je zpracován prvoplánově, neboť z celého obsahu pořadu je zřejmé, že téma zpravodajské reportáže je zpracováváno jednostranně, nezmiňuje se o prvcích hovořících ve prospěch opačného názoru či stanoviska. Právě nepoukázání na to, že některé události, ať již náboženské či kulturní vyžadují určitý typ vhodného oděvu, není v souladu se zásadami objektivit a vyváženosti, ať již byl původní záměr tvůrců jakýkoli. Je třeba posuzovat reportáž jako celek a její celkové vyznění. Při takovém způsobu posouzení předmětné reportáže ji nelze hodnotit jako pouze informující o existenci příručky. Předmětná reportáž vyzněla a byla ve finální podobě zpracována v tom duchu, že pravidla pro odívání pro návštěvy náboženských objektů jsou nastavena nesmyslně a že se jedná o přehnané, staromódní a extremistické požadavky. Reportáž byla zpracována tak, že její vyznění znamenalo zesměšňování pravidel z příručky bratrstva a kritiku této publikace, která sama o sobě není zakázána. Kritika nebyla podložena kompletními fakty, tedy takovými, která by případně kritiku zmírnila či zpochybnila. Téma bylo uchopeno jednostranně a nepřineslo divákovi veškeré informace, nýbrž pouze ty, které jednostrannému vyznění napomohly. Vyjádření respondentů na kameru nelze klást provozovateli vysílání za vinu, ale lze mu vytknout, že dal značný prostor těm, kteří se k pravidlům oblékání pro návštěvu

náboženských objektů stavěli negativně, ale nezařadil pozitivní komentář či případné vyjádření církevních představitelů, kteří by mohli poskytnout podrobnější informaci k dané problematice či vlastní názor na daná pravidla oblékání. Účastník řízení není trestán za názory osob, kterých se ptal, ale proto, že vybral pouze ty osoby, které se mu názorově hodily pro jednostranné zpracování daného tématu, tedy pro jednostranný pohled na danou příručku. U odborníka, který hovořil k danému tématu, se objevila lišta identifikující jeho jméno a titul „odborník na extremismus“. Takový prvek divákovi předkládá, že na dané bratrstvo, které vydalo příručku o oblékání do kostela, se musí vyjadřovat odborník na extremismus, tedy odborník na krajně radikální výstřední postoje. Tento odborník navíc hovořil o dogmatické povaze daného bratrstva s tím, že názory bratrstva ho nijak nepřekvapují, že by je člověk dnes již běžně neočekával a že se spíše hodí do minulosti. Tím je opět napomoheno jednostrannému vyznění reportáže, neboť se prostřednictvím odborníka divák dozvídá, že pravidla v příručce obsažená jsou radikální, výstřední a nesmyslná a že jejich tvůrci jsou staromódní, dogmatictí a ve své podstatě extremističtí. Kritika ve zpravodajských reportážích je jistě povolena, ale pravidlem zůstává, že je vyřčena až na základě zjištění všech rozhodných okolností a nevyplývá pouze z jednostranného přístupu. Ke zpravodajství je nutné přistupovat neutrálně, nezaujatě a předkládat divákovi veškeré pohledy na danou věc, a nelze proto hodnotit jako v souladu se zásadami objektivit a vyváženosti takové zpracování reportáže, které pouze poukazuje na nesmyslnost požadavku konkrétního stylu oblékání pro návštěvu náboženských objektů, aniž by divákům nabízelo možnost seznámit se s tím, proč tomu tak skutečně je a že se nejedná o nic zvláštního. Rada poukázala na to, že v reportáži měly zaznít informace, že se požadavky dané příručky nevymykají zkušenostem z jiných akcí či zemí v zahraničí. Dále se v rozhodnutí Rada vyjádřila také ke skutečnosti, že nelze posuzovat jinak zpravodajství, které je vysíláno u provozovatele veřejnoprávního vysílání a jinak u provozovatele soukromoprávního vysílání. Zpravodajství musí být posuzováno podle svého úkolu, nikoli podle toho, kdo se k jeho tvorbě uchýlil. Další stěžejní skutečností je, že představitel bratrstva, resp. zástupce církve, dostal v reportáži pouze několikavteřinový prostor k vyjádření se, a to ještě ke všemu na otázku pohodlí oblečení, kde jej sama reportérka přesvědčuje, že by mu mohlo být v jeho oděvu nepohodlně. Žádnému jinému představiteli církve nebylo umožněno se k podstatě příručky vyjádřit. Prostor pro vyjádření se druhé strany nemůže být nahrazen tím, že je uvedeno, že příručka vznikla kvůli horkému počasí, aby připomněla nutnost vhodně se oblékat. Reportáž je sice moderátorským vstupem ze studia uvedena v tom duchu, že v období letního horka si představitelé některých církví stěžují na to, že lidé chodí do kostelů málo oblečení a že kvůli tomuto dokonce vznikla příručka, nicméně sama reportáž již není neutrálním informováním o problematice pravidel odívání se na náboženské akce či o existenci příručky. Reportáž předkládá předpojatý a jednoznačný pohled na věc. K přednesu výňatku z dané příručky je použito ironického a zesměšňujícího tónu a následují hlasy respondentů, které mají dokázat, že veřejnosti takováto pravidla připadají zbytečná a nepatřičná. Reportáž je zpracována tak, že ve svém vyznění zesměšňuje jakožto nesmyslná pravidla příručky, tato pravidla jsou označena za staromódní, dogmatická až extremistická. Reportáž manipuluje s divákovým názorem na věc, neboť mu předkládá pouze názory s příručkou nesouhlasící a podporuje v něm myšlenku, že na dané bratrstvo se musí vyjadřovat expert na extremismus, tedy že bratrstvo je něčím extremistickým. Příručka a pravidla v ní obsažená jsou divákovi prezentovány jako nesmyslné. Samotným tvůrcům příručky není dán prostor k řádnému vyjádření, zástupce bratrstva je zobrazen pouze v několikavteřinovém záběru, kdy reaguje na reportérčinu otázku „a může to mít něco společného s pohodlím protože „mně by třeba v tom vašem oblečení bylo strašné horko“. Prostor pro objasnění potřeby příručky nebo pravidel chování při náboženských akcích není poskytnut ani jiným církevním představitelům či odborníkům na religionistiku, dán je prostor pouze expertovi na extremismus. Tvůrci reportáže nezařadili hlasy hovořící pro daná pravidla

ani pro danou příručku. Žádné kladné argumenty nejsou uvedeny ani samotnými tvůrci reportáže, kteří se soustředili pouze na negativní vyznění existence příručky. Zcela ignorován je např. fakt, že slušné a vhodné oblečení, které zakrývá určité části těla, je ve světě při návštěvě náboženských objektů zcela běžným náboženským požadavkem a běžnou praxí, která se navíc netýká pouze katolické církve, ale také dalších církví a náboženských společností. Nehledě na počasí je určité vhodné oblečení vyžadováno vždy. Divák si tak nemůže na problematiku odívání se do církevních objektů a existence dané příručky utvořit vlastní názor založený na objektivním a vyváženém informování poskytujícím veškerá relevantní fakta a je tak manipulován ve prospěch jediné pravdy zastávané tvůrci reportáží.

Dále se žalovaná vyjadřuje k pojmu objektivita a vyváženost. Uvádí, že to jsou neurčité právní pojmy, avšak běžně užívané, relativně snadno srozumitelné, jejich obsah lze považovat za obecně známý. Rada vykládá objektivitu jako pojem věcný, znamenající nepředpojatý, neutrální, správný, úplný, přesný, předmětný, drží se faktu. Pojem vyvážený je třeba vnímat jako nestranný, zbavený jakékoli stranickosti poskytující shodný prostor pro vyjádření odlišných pohledů na věc. Principy objektivit a vyváženosti jsou zpravidla fakticita a nestrannost, přičemž fakticita se dosahuje věcnou správností a relevancí a nestrannost vyvážeností a neutralitou. Rada tak na základě shromážděných podkladů a jejich hodnocení dospěla k závěru, že provozovatel CET 21 spol. s r.o. výše uvedeným jednáním porušil povinnost uvedenou v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., tedy povinnost zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti, čímž se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., za který lze uložit pokutu ve výši od 5.000,- do 2.500.000,- Kč. Rada dospěla k závěru, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 31 odst. 3 a že jsou dány všechny podmínky pro uplatnění sankce ve formě pokuty v mezích zákona a uložila žalobci pokutu podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. ve výši 200.000,- Kč.

Při uložení pokuty zvážila Rada povahu vysílaného programu a postavení provozovatele na mediálním trhu a vážnost míry zavinění, rozsah, typ a dosah závažného vysílání i případnou výši finančního prospěchu. V konkrétním případě jednostranné zpracování a vyznění zpravodajské reportáže nezachovávalo tzv. náboženskou neutralitu, ke které se Česká republika hlásí, předmětná reportáž neopodstatněně kritizovala pravidla nastavená církví pro návštěvu jejích objektů a jejích akcí. Ohledně míry zavinění dospěla Rada k závěru, že obsah reportáže mohl žalobce sám ovlivnit. Na tvorbě daného pořadu se podílely osoby provozovatelem vysílání zaměstnané a plnící povinnosti související s jejich zaměstnáním. Předmětná reportáž byla odvysílána v rámci pořadu Televizní noviny, který je hlavním pořadem a má informovat veřejnost o aktuálním dění. Tento pořad má vybudovanou stálou diváckou obec. Ve vztahu k předmětnému pořadu nelze o případném finančním prospěchu a jeho konkrétní výši hovořit. Nepodařilo se tedy prokázat, že by odvysíláním předmětné reportáže provozovateli vznikl jakýkoli prospěch. Rada vzala v potaz skutečnost, že předmětná reportáž, byť nezachovává náboženskou neutralitu, nebyla součástí většího celku porušování náboženské neutrality v celku vysílaného programu. Bylo vzato v úvahu, že předmětná reportáž byla ojedinělým případem, kdy došlo k takovému jednostrannému pohledu na problematiku dotýkající se církví a náboženských společností a k neopodstatněnému a neodůvodněnému kritizování. Na základě toho přikročila Rada k uložení pokuty v dolní části zákonem stanoveného rozpětí pro uložení pokuty.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, kterého jeho vydání předcházelo, podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) v mezích uplatněných žalobních bodů

Dle § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Podle § 59 odst. 1 téhož zákona jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Podle § 60 odst. 1 písm. b) téhož zákona pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3.

V daném případě žalobce nesouhlasí s uložením pokuty, neboť má za to, že ho Rada řádně neupozornila na porušení zákona ve smyslu ustanovení § 59 a násl., ač tak učinit měla, v důsledku čehož podstatně porušila ustanovení o řízení před správním orgánem.

Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Upozornění je nutnou podmínkou pro možnost postihu za další opakované jednání, vykazující v podstatných rysech znaky jednání, na jehož protiprávnost byl žalobce upozorněn. Je třeba, aby toto jednání bylo dostatečně konkrétně a skutkově popsáno a aby upozornění obsahovalo i právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky toho, na jehož závadnost byl upozorněn, sankcionovat. To však neznamená, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků, ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe nevýznamnými rozdíly a ve svém vyznění a celkovém působení na diváka velmi podobných. Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona. Na druhé straně však povaha televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. bylo účinné ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn a co bylo Radou hodnoceno jako závadné. Ze znění § 59 zákona č. 231/2001 Sb. nevyplývá povinnost Rady opakovaně upozorňovat provozovatele vysílání na porušování těchto zákonných povinností a stanovit mu lhůtu k nápravě vždy ve vztahu k jednotlivému pořadu, jehož odvysíláním k porušení povinnosti došlo.

Jak vyplývá ze správního spisu, tato podmínka upozornění byla v daném případě splněna, protože žalobce byl upozorněn na porušení ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., které bylo způsobeno předpojatým, jednostranným zpracováním pořadu, kde bylo žalobci vytýkáno, že divákovi předložil jednostranný pohled na věc, což bylo podpořeno i tím, že v reportáži nezaznělo vyjádření dotčených osob. Popsané reportáže vykazují v podstatných rysech stejné znaky a je tedy zřejmé, že v posuzovaném případě byl žalobce náležitě a opakovaně upozorněn v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. v souvislosti se zpravodajsko-publicistickými pořady vysílanými v rámci Televizních novin, na neobjektivnost a nevyváženost reportáže z důvodu jednostranného zpracování.

Soud nepřisvědčil ani další námitce žalobce, že výroková část rozhodnutí je pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelná a nepřezkoumatelností je stíženo i odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobou napadené rozhodnutí má všechny náležitosti stanovené správním řádem pro správní rozhodnutí. Ve výroku jsou uvedeny všechny identifikační znaky správního deliktu a je z něj nepochybně patrné, za jaké konkrétní jednání k postihu žalobce došlo a jaká skutková podstata deliktu byla jeho jednáním naplněna. Výrok rozhodnutí je zcela srozumitelný a skutek je dostatečně popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Nelze se tak ztotožnit s námitkou žalobce, že tím, že výrok není graficky oddělen od odůvodnění, je nesrozumitelný. Soud v daném případě nesrozumitelnost výroku neshledal. Výrok je od odůvodnění zřetelně oddělen. Pokud žalobce poukazoval na to, že výrok o uložení pokuty je spojen se záhlavím (který orgán rozhodnutí vydal), k tomu je třeba uvést, že tato okolnost nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Z ustanovení § 68 správního řádu nelze dovodit, že samostatnou náležitostí správního rozhodnutí je záhlaví, ve kterém je uvedeno, který správní orgán rozhodnutí vydal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak obsahuje zákonem předepsané náležitosti. Jsou z něj patrné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil ani další námitce žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno na základě důkazně nepodložených závěrů, nemajících oporu ve správním spise, a že odvysíláním předmětné reportáže nedošlo k porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace a že nebylo v celku vysílaného programu manipulováno s divákem k vytvoření názoru, že pravidla odívání do kostela jsou nesmyslně omezující až extrémistická. Podle žalobce v reportáži nebyl prezentován předpojatý a jednostranný pohled na věc, ale byla pouze divákovi poskytnuta informace o tom, že existuje příručka náboženského sdružení kněžského bratrstva Sv. Pia, obsahující výzvu potencionálním návštěvníkům kostelů nebo církevních objektů ke konzervativnímu způsobu oblékání, přičemž způsob a rozsah prezentace této výzvy byl v podobě citací a korespondoval se způsobem a rozsahem jejího zachycení v samotné příručce. Žalovaná učinila chybný závěr o zesměšňování a o manipulaci s divákem.

Žalobcovo tvrzení o tom, že základním posláním reportáže bylo informovat o existující příručce bratrstva ze záznamu pořadu, ani z obsahu spisového materiálu jednoznačně nevyplývá. Tento závěr nelze učinit po zhodnocení všech skutečností zjištěných v průběhu správního řízení. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě vypořádala se všemi argumenty, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil a které podstatnou měrou kopírují námitky uplatněné v žalobě. Žalovaná vyložila pojem objektivita a vyváženost. Vyhodnocením obsahu reportáže pak dospěla k závěru, že tato nebyla objektivní a vyvážená a že tedy došlo k porušení povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. Toto hodnocení dle názoru soudu odpovídá obsahu reportáže. Ze skutečnosti, že žádnému církevnímu představiteli nebyla dána možnost se k problematice oblečení návštěvníků církevních objektů fakticky vyjádřit, že nebyly zmíněny alespoň v obecné rovině zvyklosti oblékání při vstupech do církevních objektů, z prezentace autora i obsahu příručky lze dle názoru soudu dovodit, že reportáž uvedenou problematiku pojednala jednostranně, takže její obsah nelze považovat za objektivní a vyvážený. Soud má ve shodě s žalovanou za to, že téma zpravodajské reportáže je zpracováno jednostranně a ignoruje prvky svědčící ve prospěch opačného názoru, že některé události náboženské, či kulturní vyžadují určitý typ

oděvu, bez ohledu na horké letní dny. V reportáži nebyl dán prostor pro vyjádření osob, které se v církevním prostředí pohybují, což není v souladu se zásadami objektivit a vyváženosti. Informace jsou tak divákovi poskytovány neúplně a nedostatečně. Z vystoupení odborníka na extremismus je divákovi předkládáno, že bratrstvo, které vydalo příručku o oblékání má krajně radikální, výstřední postoje, divákovi je tak vnucován názor, že pravidla oblékání v příručce jsou radikální, výstřední a nesmyslná. Z celkového vyznění reportáže si soud po jejím zhlédnutí učinil závěr, že požadavek na dresscode (stylu oblékání) v náboženských objektech je v reportáži účelově zesměšňován, kritizován a odsuzován pro nemodernost a nesmyslnost v teplém letním počasí. Smyslem zpravodajství je veřejnost nezaujatě informovat, s cílem veřejné mínění odvysíláním reportáže kvalifikovaně ovlivňovat, případně se k určitému názoru přiklonit, nikoliv však manipulovat s divákem. Způsob, jakým žalobce přistoupil ke zpracování předmětného společensky závažnému tématu nespňuje ani zásadu objektivnosti, ani vyváženosti zpravodajství. Divák tak obdržel jednostranný pohled, což mu neumožnilo vytvořit si vlastní názor na věc, protože reportáž neposkytla možnost uvést argumenty i druhé straně, ač se jednalo o zpravodajský pořad.

K námitce žalobce, že se v daném případě jednalo o komerční vysílání, a proto Rada měla přihlížet k tomu, že žalobce není provozovatelem veřejnoprávního vysílání, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Odpovědnost provozovatele vysílání za dodržování povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. se neodlišuje podle toho, zda se jedná o soukromého provozovatele či o provozovatele veřejnoprávního vysílání. V daném případě je rozhodné, že předmětná reportáž byla odvysílána v rámci Televizních novin a podle obsahu se jednalo o zpravodajský pořad. Na tento závěr nemá vliv okolnost, že žalobce do Televizních novin zařazuje i části, které přímo zpravodajský charakter nemají. V posuzované věci žalovaná zdůraznila při hodnocení odpovědnosti žalobce skutečnost, že reportáž byla odvysílána v pořadu Televizní noviny, který je jedním z nejsledovanějších zpravodajských relací v České republice. Z toho pak dovodila i vysokou míru odpovědnosti žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji dle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, náhradu nákladů řízení nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová